

Παρά ταύτα, ἡ ῥωσιστάτη, ὡς φαίνεται Ἄννα, δὲν ἐστοχεύωσεν καὶ πολὺ. Αὐτὴ, ἄλλως τε, καὶ συνήθως ἡ τύχη τῶν χηρῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὁ Ἀνδρόνικος, δὲν ἐστοχέωρε καὶ πολὺ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του, ἀπρσχολημένος ὅπως ἦτο μετὰ τὰς διασκευάσεις, τὰ κυνήγια καὶ τὰς ἀπειρημένους ἐρωμένης του. Ἡ σύζυγι ἄλλως τε, δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ. Ὁ Ἀνδρόνικος μόλις δύο ἔτη ἐθάλαυσε, θανατωθεὶς οἰκτρῶς ἀπὸ τὸν λαόν, καὶ Ἄννα, χηρὰ δύο αὐτοκρατορῶν—διότι καὶ ἡ μνηστεία της μετὰ τὸν Ἀλέξιον ἦτο σχεδὸν γάμος—εὐρήκε κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰσακίου Ἀγγέλου, ὅλας τὰς τιμὰς καὶ προνομία ποῦ εἶδεν ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορική αὐτὴ εἰς τὰς πρώην βασιλίσσας. Ἡ δεκαεταεστὴς παιδεία, ποῦ εἶχε γνωρίσει τὰς περικοπτείας, ἦτο ἤδη εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ γνωρίσκει καὶ τὸν ἔρωτα. Καὶ ἡγάπησε καὶ ἡγαπήθη, συνδεθεῖσα μετ' αὐτὸν τὸν Θεόδωρον Βρανάν, ἄρχοντα ἀπὸ μεγάλῃν βυζαντινῇ οἰκογενείᾳ. Ἐξῆς μαζὶ τοῦ ὡς σύζυγος, ἀλλ' οὔτε αὐτὸς τότε τὴν ἐνυμφεύθη, διὰ νὰ ἦ χαστί, διὰ τοῦ γάμου του, τὰς βασιλικὰς δωρεὰς τῶν ὁποίων ἀπελάμβανεν. Ἔτσι, ἐπέρασαν τὰ χρόνια. Οἱ αὐτοκράτορες διεδέχοντο ἀλλήλους, καὶ τὸ 1204, ὅτε ἡ Ἄννα ἦτο 33 ἐτῶν, ἦλθεν ἡ πτώσις τοῦ Κομνηνῶν, καὶ οἱ Φράγκοι βαρὺν ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἡ ῥωρα Φράγκα, ποῦ ἐπὶ τόσα ἔτη εἶχον Ἀγιοσύνην οἱ Φράγκοι συγγενεῖς της καὶ εἶχε Ἀγιοσύνη καὶ αὐτὴ, ἀνέμενε τοὺς δεσμούς μετ' αὐτοῦς. Παρά ταῦτα, ὅταν τὴν καταλύσαν τὴ Πόλιν ἐπηκολούθησαν ἡ ὁδοὶ καὶ αἱ φρικαλεότητες της διαρπάξης τῶν Σαυροφδορῶν, ἡ βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἐξύπνησε καὶ πάλιν μέσα της, καὶ εἰς διαμαρτυρίαν ἐβύην ἀπο τὴν φραγκοκρατομένην πόλιν, ἐπέστρεψεν ὅμως καὶ πάλιν, ὅταν ἡ Λατινικὴ Αὐτοκρατορία ἐπαγιάσθη καὶ συνειληθῇ μετὰ τοὺς νικητὰς. Ἀφοῦ ἐνομιμιοῦσεν τὴν ἐνσίωσιν της μετὸν Βρανάν, ἐπέτυχεν δι' αὐτὸν τὸ φέουδον τῆς θρακικῆς πόλεως Ἀΐτρου ἢ Θεοδοσιουπόλεως. Ἡ Ἄπρος κατεστράφη μετ' ὀλίγων ὑπὸ τὸν Βουλγάρων, ἀλλ' ὁ Βρανάς, ποῦ ἦτο πολὺ ἀγαπῆστος εἰς τὴν Θράκην, διότι κατήγετο ἀπὸ αὐτὴν, ἱδρυσεν τότε εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ἡγεμονίαν, ὑποτέλῃ εἰς τοὺς Γάλλους αὐτοκράτορας, καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Ἀγὴ ἐκυβέρνην τὴν Θράκην, ὡς βασιλεῖς, μετὸν ἡχηρὸν τίτλον ποῦ ἀνέφερεν ἡ πράξις της ἀνάθεσις της ἐξουσίας ἐκείνης Καίσαρ Θεόδωρος Βρανάς ὁ Κομνηνός. *Πρὶν 2244*

Καὶ ὅπως εἰς τὰ παραμυθία, ἡ Ἀγὴ ἡ Φράγκα καὶ ὁ Θεόδωρος Βρανάς, ἔζησαν πλεον καλὰ...καὶ ἡμεῖς καλύτερα! *1540*

Γ. ANNINOS

ἡ Ἀγνή ἡ Φράγκα, πού ἡ ζωὴ τῆς πέρασε σὲ ἀνθίβου παραμυθί, γεμάτο περιπέτειες καὶ μεταπτώσεις, μέσα στὴν πολυτάραχη ἐποχὴ τῶν τελευταίων χρόνων τῶν Κομνηνῶν καὶ τῆς λατινικῆς αὐτοκρατορίας στὴν Κωνσταντινούπολι. Μία φορά, λοιπὸν κι' ἕναν καιρὸ, ἡ Ἀγνή ἡ Φράγκα, πού ἦταν δευτερότοκη θυγάτερὰ τοῦ Βασιλεῦς τῆς Γαλλίας, Λουδοβίκου τοῦ Ζου, ἤρθε παιδί ἀκόμη ὁκτὼ χρόνων, στὸν Κωνσταντινούπολι, μυστὴ τῶν Ἀλεξίου Πορφυρογεννητοῦ, γιου τοῦ Μανουὴλ Κομνηνοῦ, σὰν σύμβουλον καὶ σὰν δεσμός καὶ ἐπισφράγιση μιᾶς Φραγκοβυζαντινῆς συμμαχίας, ἀνάμεσα στὶς δύο πεῖο μεγάλες βασιλείες τῆς ἐποχῆς... Τὴν ἐπιγάμια αὐτὴν ποὺ ἐπέβησε ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ, στέλλοντας ἀπεσταλμένους μὲ πολὺ χρυσάφι καὶ πλοῦστα δῶρα στὸν Ρῆγα τῆς Φραγκίας, ἐδέχθηκε ὁ Ρῆγας μὲ μεγάλον ἐνδοσυασμόν. Ἀπὸ αὐτὸ — λέγει ὁ ἀφελὴς Γάλλος χρονικογράφος Ἑρνούλ — ὁ βασιλεὺς εὐχαριστήθη καὶ ἐχάρη, διότι ἐβλεπε ὅτι δὲν ἤρριτο νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ καλύτερα. Τὴν εἰτοίμασε λοιπὸν ἐπολὺ μεγαλοπρεπῶς καὶ πολὺ πλοῦσιως καὶ τὴν ἐστειλε μὲ γενοβέζικα πλοία καὶ ἀπεσταλμένους τὸν εἰς τὸν βασιλεῖα... Οἱ ἀρραβόνες ἐγίναν μέσα σὲ λαμπρὰ πανηγύρι, τὸ 1180, ἀλλὰ ἐπειθεῖ ἡ ἡλικία καὶ τὰν δύο ἦταν μικρὴ, ἐκείνην -ὅπως εἶπαμε, ὁκτὼ χρόνια καὶ τὸν Ἀλεξίου ἐνδεκα μονάχα, οἱ γάμοι ἀνεβλήθησαν γιὰ ἀργότερα, ὅμως ἡ μικρὴ φραγκοπούλα τριγυρίζουσα, ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐθεωρήθηκε σὰν αὐτοκράτειρα, ἄσπετο τὸ φραγκικὸ τῆς ὄνομα Ἀγνή, κι' ἐπῆρε τὸ βυζαντινὸ καὶ προσφιλὲς στοὺς Κομνηνοὺς ὄνομα Μικρούλα, ὅπως ἦταν, σὲ λίγο ἔβρασαν τὴν πατρίδα τῆς, κι' ἔληξε προεμένοντας τὸν γάμο σὰν μιὰ μικρὴ βυζαντινὴ βασίλισσά. Ἀλλὰ ἡ Μαίρα ἄλλα τῆς ἔγραφε, καὶ ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἔγινε ποτέ.

Ὁ Μανουὴλ Κομνηνός, ἀπέθανεν αἰφνιδίως, καὶ ὁ θρόνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐφῆρτο ὁ Ἀλέσιος, ἀνδρὸς ἀκόμη, ὑπῆρξεν ὁ στοχὸς πολλῶν φιλοδοξῶν. Διὰ νὰ προστατεύσῃ τὰχα τὸν νεαρὸν αὐτοκράτορα, ἐρχεταί εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ Ἀνδρόνικος Κομνηνός, ἐξάδελφος τοῦ Μανουὴλ, καὶ ἀφοῦ ἐπέστηθι συμβασιλεύει μὲ τὸν Ἀλέσιον, τὸν ὁποῖον ἐφῆρεν εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, παιδικὴ ἐπὶ τὸν ὅμιον του, διὰ τὴν στέψιν, τὸν ἀπηγχόνησε καὶ τὸν ἐρρίψεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέμεινεν αὐτὸς μόνος αὐτοκράτωρ. Ὅταν δὲ νὰ μὴ τοῦ ἔβρασαν αὐτὰ καὶ ἄλλα κακούρηγματα, ἐξήγαγε ἐτὼν γέρον, ἐνυμφεθῆν καὶ τὴν Ἄναν, δώδεκα ἐτῶν μόλις, καὶ οἱ γάμοι ἐγίναν μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν. Τὸ σκάνδαλον ἦτο μέγα καὶ ὁ Νικητὰς Χανιάτης, ἀπῆλθε τὰς ἀνεκδελφώτους διαμαρτυρίας, γράφων: «Δὲν ἠσχύνετο ὁ Κρόνιος (ὁ κρονόληρος, ὅπως λέγομεν τώρα), ὁ ἀπόζων (ὁ βρωμιάρης) νὰ συγκατακλινεταί ἀεμίτας μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνεψιοῦ του, μιλτοπάρκου καὶ τρυφερὰν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τελειώσῃ τὸ ἐνδοκατον ἔτος, καὶ ν' ἀγκαλιάζῃ ὁ ὀριμος τὴν ἄωρον, ὁ ζωρμένος καὶ χαλαρὸς τὴν ροδοδάκτυλον κορίσσην».

(Quasitri)

φάνεται ταύτα, η ωραιότητα, ως φαίνεται. Άννα, δεν έστενοχωρήθη και πολύ. Αύτη, άλλως τε, ήτο συνήθως ή τύχη των χηρών, και αφ' ετέρου, ο Άνδρόνικος, δεν έστενοχωρεί και πολύ την νεαράν σύζυγον του, άπησχολημένος όπως ήτο με τας διασκεδάσεις, τα κυνήγια και τας άπειραρίθμους έρωμένες του. Η συζυγία άλλως τε, δεν διήρκεσε και πολύ. Ο Άνδρόνικος, μόλις δύο έτη έβασίλευσε, θανατωθείς οίκτρως από τον λαόν, και ή Άννα, χήρα δύο αυτοκρατόρων—διότι και ή μνηστεία της με τον Άλέξιον ήτο σχεδόν γάμος—εύρηκε κατά την βασιλείαν του Ισαακίου Άγγέλου, όλες τας τιμάς και προνόμια που έδιδεν ή βυζαντινή αυτοκρατορική αύλη εις τας πρώην βασιλίσσας. Η δεκατετράετις παιδισκη, που είχε γνωρίσει τόσας περιπετείας, ήτο ήδη εις την ήλικαν να γνωρίση και τον έρωτα. Και ήγάπησε και ήγαπήθη, συνδεθείσα με αυτόν τον Θεόδωρον Βρανάν, άρχοντα από μεγάλην βυζαντινήν οίκογένειαν. Έζησε μαζί του ως σύζυγος, άλλ' ούτε αυτός τότε την ένυμφεύθη, διά να μη χάση, διά του γάμου του, τας βασιλικάς δωρεάς των οποίων απέλαμβανεν. Έτσι, επέρασαν τα χρόνια. Οι αυτοκράτορες διεδέχοντο αλλήλους, και το 1204, οτε ή Άννα ήτο 33 ετών, ήλθεν ή πτώσις των Κομνηνών, και οι Φράγκοι θαρώνοι έκυρίευσαν την Κωνσταντινούπολιν. Η ώραία Φράγκα, που επί τόσα έτη είχαν λησμονήσει οι Φράγκοι συγγενείς της και είχε λησμονήσει και αύτη, άνενέωνε τους δεσμούς με αυτούς. Παρά ταύτα, όταν την κατάληψιν της Πόλεως έπηκολούθησαν ή δήωσις και αι φρικαλεότητες της διαρπαγής των Σταυροφο-

ρων, ή Βυζαντινή Αυτοκράτειρα έξύπνησε και πάλιν μέσα της, και εις διαμαρτυρίαν έφυγεν από την φραγκοκρατουμένην πόλιν, έπεστρεψεν όμως και πάλιν, όταν ή Λατινική Αυτοκρατορία επαγιώθη και συνεφιλιώθη με τους νικητάς. Αφού ένομιμοποίησε την ένωσιν της με τον Βρανάν, επέτυχε δι' αυτόν το φέουδον της θρακικής πόλεως Άιπρου ή Θεοδοσιουπόλεως. Η Άιπρος κατεστράφη μετ' όλίγον υπό των Βουλγάρων, άλλ' ο Βρανάς, που ήτο πολύ άγαπητός εις την Θράκην, διότι κατήγετο από αυτήν, ίδρυσε τότε εις την χώραν αυτήν ήγεμονίαν, υποτελή εις τους Γάλλους αυτοκράτορας, και αυτός και ή Άγνή εκυβέρνην την Θράκην, ως βασίλεις, με τον ήχηρόν τίτλον που άνέφερεν ή πράξις της αναθέσεως της έξουσίας ευγενής Καίσαρ Θεόδωρος Βρανάς ο Κομνηνός.

Και όπως εις τα παραμυθία, ή Άγνή ή Φράγκα και ο Θεόδωρος Βρανάς, έζησαν πλέον καλά... και ήμείς καλύτερα!

1940
Γ. ANNINOS

